

המרכז הבינתחומי הרצליה

תיק משמעת מס' 38/2008

בעניין סטודנט פלוני - (להלן: **נילון מס' 1**) וסטודנט אלמוני - (להלן: **נילון מס' 2**)

22.12.2008

כה' בכסלו תשס"ט

החלטה

לא ככל התיקים תיק זה. הכול כפי שיפורט להלן.

א. מבוא

1. הנילוני הינם סטודנטים, שסיימו את השנה השנייה, **בבית הספר למנהל עסקים** במרכז הבינתחומי. הם הואשמו בביצוע עבירות על **סעיפים 2(1), 2(2), 2(4), 2(5), 2(6), 2(11) ו-2(17)** לתקנון המשמעת של המרכז הבינתחומי (להלן: **"תקנון המשמעת"**), בכך שבעקבות בדיקת עבודת בית אשר הוגשה על-ידם בקורס **"יסודות המדידה הכלכלית"** (להלן: **"העבודה"** ו/או **"הקורס"** לפי ההקשר), הועלה חשד על-ידי המרצה הנכבדה, ד"ר אודליה הייזלר-כהן (להלן: **"המרצה"**), כי בוצעה העתקה ממקור בלתי ידוע.

2. בדיון הראשון שנערך בפניי, בנוכחות גב' שיר פאר, רכזת ועדות המשמעת, ביום שלישי, ה – 9 לספטמבר 2008, ט' באלול תשס"ח, נשמעו הקובלת הנכבדה, גב' אורלי שקד, המרצה (באמצעות הטלפון) והנילוני בעצמם ובאמצעות נציגת האגודה מטעמם, גב' לירון אסדו (להלן: **"נציגת האגודה"**).

3. מעדותה של המרצה למדתי כי בדיקת העבודה של הנילוני העלתה, כי העבודה התבססה על נתונים שונים מאלו שנתבקשו וכי אלו התבססו על תשתית נתונים מקורס זהה שנלמד בשנה אחרת הן במרכז הבינתחומי והן באוניברסיטת תל-אביב. ויודגש, לעניין זה מסכימים הצדדים כולם.

ב. העבירות/האישומים

ב(1) האישום בהפרת הוראות

4. הנילוני הודו בפני מייד במסגרת הדיון הראשון בהפרת הוראות בקשר לעבודה אולם, הכחישו בכל תוקף את האישום בהעתקה. פועל יוצא **הנילוני הורשעו בדיון על יסוד הודאתם בעובדות בהפרת הוראות**, בעבירות על **סעיפים 2(1), 2(6)** לתקנון המשמעת, עבירות אותן עברו בהיותם סטודנטים שנה ב'.

ב(2) האישום בהעתקה

5. בעניין זה הכחישו **הנילוני** את עמדת הקובלת והעידו כי המרצה אמרה שמותר להיעזר במישהו שמבין בחומר. לשניים לא היה במי להיעזר בכיתתם ולכן פנו אל חבר של אחד מהם, שלמד קורס זהה באוניברסיטת תל-אביב והוא שסייע להם בתוכנה ובמסד הנתונים (להלן: **"החבר"**). הוא גם זה, שלטענתם, שתל את הנתונים הלא נכונים שעל

בסיסים עבדו. ייאמר מייד, כי נבצר מן הנילוונים להעיד את החבר, אשר סייע להם בהכנת העבודה, שכן הוא סרב להעיד ו/או להגיש תצהיר מטעמו ולכך עוד אתייחס.

לשאלת הקובלת, מדוע לא השתמשו במסד הנתונים של המרצה, ציינו השניים כי סברו שאלה מהווים רק דוגמה. לטענתם, לא הבינו את ההוראות כהלכה וטעו בתום לב.

6. מנגד, **המרצה**, שהעידה בטלפון במסגרת שיחת ועידה באמצעות רמקול בנוכחות כל הצדדים, ציינה כי העבודה שהוגשה על-ידי השניים הינה חד משמעית לא העבודה של השנה. המרצה הדגישה כי מסד הנתונים של השנה הוא ייחודי ולא ניתן בעבר וכי העבודה שהוגשה על-ידי השניים התבססה על מסד הנתונים של השנה שעברה שעסק בעבודת נשים צעירות, מסד שהיה שונה לחלוטין ממסד הנתונים של השנה שעסק בסקר קשישים בני 60 ויותר.

המרצה הבהירה כי הקדישה שלושה שיעורים לעבודה וכי בשלושתם נכח לפחות אחד מהשניים ולכן הם אמורים היו לדעת שהמשימות שונות.

עוד ציינה המרצה, כי יצרה קשר עם ד"ר דרור ברנר, שלימד את הקורס בשנה שעברה הן במרכז הבינתחומי והן באוניברסיטת תל-אביב, והוא שעדכן אותה כי נתן את אותה העבודה בשני המקומות בשינויים קלים וכי לעניות דעתו, העבודה קשורה למסד הנתונים של השנה שעברה.

לסיום ציינה המרצה, כי אפשר שהשניים היו מאוד נאיביים, פנו אל אותו חבר וזה הכין עמם עבודה בהתבסס על הוראות השנה שעברה. אולם, לטעמה, מתקבל יותר על הדעת שנטלו עבודה של השנה שעברה ואותה הגישו השנה בשינוי קל אם בכלל.

בלשונה של המרצה בסיום עדותה הטלפונית:

"צריך לברר האם מדובר בהגשת הפרויקט משנה שעברה או נאיביות מדהימה שאני פחות נוטה לכיוון הזה".
ובהמשך, **"אני באמת לא יודעת בוודאות, הצגתי עוד אפשרות שאני פחות נוטה אליה, גם אם החבר נתן מסד נתונים הם היו צריכים לפתוח את המצגת שלי ולראות את השוני הברור ולהדליק להם נורות אדומות. בסיכוי נמוך יכול להיות שמדובר בסטודנטים שהיו פיזית בכיתה אך לא שמו לב למה שנלמד ולא עשו מינימום עבודה נדרשת אבל זאת הסתברות לדעתי נמוכה מאוד מאוד"**. (ההדגשות אינן במקור – א.פ.).

רמת ההוכחה בתיקי משמעת של סטודנטים

7. אקדים ואומר כי האישום בהעתקה חייב התייחסות **לשאלת רמת ההוכחה הנדרשת** - האם ניתן להסתפק ברמת ההוכחה של המשפט האזרחי - **מאזן הסתברויות** - או שמא נדרשת רמת הוכחה של המשפט הפלילי - **מעל או מעבר לספק סביר**. שאלה זו נדונה בהקשרם של הליכי משמעת במוסדות האקדמיה במסגרת ה"פ (מחוזי, חיפה) 30165/97 **מנחם אייל נ' הממונה על המשמעת באוניברסיטת חיפה, פרופ' ס. רקובר**, (לא פורסם, ניתן ביום 25.2.1999 מפי כב' השופט יגאל גריל) (להלן: **"עניין אייל"**).

באותו עניין נדרש בית המשפט המחוזי בחיפה לפסק-דינו של כב' הנשיא שמגר בעש"מ 3725/91 **בכרך נגד מדינת ישראל**, פ"ד מ"ה (5) 401 (1991), אשר דן בהרחבה בשאלה - באיזו מידה חלים הכללים בדבר מידת הוכחת האשמה על בית-דין למשמעת. כב' הנשיא שמגר דחה את הרעיון בדבר יצירת מסגרת נורמטיבית שלישית בכל הנוגע למידת ההוכחה הראויה בדין המשמעתי, בקובעו כי –

"דיני נפשות, נחשבים, בצדק לחמורים יותר בתוצאותיהם, ונדרשת מידה גבוהה יותר של הוכחה מאשר מאזן ההסתברות בלבד. הדין המשמעתי מצטרף מבחינה זו להליך פלילי, כי זו משמעותו לאשורה" (שם, בעמ' 407)(ההדגשות אינן במקור – א.פ.).

ובהמשך –

"כאמור, די לי בשתי רמות ההוכחה הפלילית והאזרחית, ומשנדחית לצורך הדין המשמעתי, בצדק, הרמה הנוהגת במשפט האזרחי כבלתי ישימה להוכחת עניינים של המשמעת בשרות הציבור, של היושר והאמון שנדרשים בו ושל המרמה המתגלית בו, לצערנו, לא אחת, הרי יש לפנות להוכחה מעל לספק סביר ולאמצה לצורך ענייננו, כאשר כמות הראיות שיש בה כדי לספק את המידה הדרושה האמורה, משתנית על-פי מהות הנושא" (שם, בעמ' 408)(ההדגשות אינן במקור – א.פ.).

...

"כך גם בענייני משמעת: מידת ההוכחה היא, כאמור, זו אשר מעבר לספק סביר, הנוהגת, למשל, בכל הערכאות המשמעטיות הצבאיות. אופיו של העניין יקבע, מהי כמות ההוכחה הבאה להוכיחה, ולעניין זה אינו דומה מעשה מרמה לאי התייצבות בשעה היעודה לתורנות מטבח. כך גם במקרה כגון זה שלפנינו, שמהותו למעשה טענת מרמה ואשר בו מועלית תזה תביעתית, אשר אם תאומת, תטיל כתם רציני על המבצע: בנושא כזה אינני רואה כל הצדקה לסטות מן המידה הדרושה במשפט פלילי רגיל" (שם, שם)(ההדגשות אינן במקור – א.פ.).

לאור דבריו אלה של כב' הנשיא שמגר קבע בית המשפט המחוזי בחיפה כי בהליך המשמעתי באקדמיה חל הכלל לפיו יש להוכיח את האשמה המיוחסת לנילון מעבר לספק סביר, ובמיוחד כאשר מדובר בעבירה חמורה שלהרשעה בה יש השלכות ניכרות ביחס לנילון (שם, בסעיף כח' לעניין אייל, עמ' 14 במאגר נבו). לגישה אחרת ראו ה"פ (באר שבע) 4063/04 נתנאל ברגמן נ' אוניברסיטת בן גוריון, באר-שבע, עמ' 7 (לא פורסם, ניתן ביום 16.3.2005 נמצא באתר נבו).

8. במקרה שבפני, התביעה המשמעטית שהוגשה כנגד שני הנילונים ייחסה להם מעשה של הונאה בעבודת בית. אין ספק, כי עבירה זו היא עבירה חמורה, בעלת משמעות חמורה, לכן, רמת ההוכחה שנדרשה מן התביעה המשמעטית במקרה כזה היא רמת ההוכחה הפלילית שמעל לספק סביר ולא ניתן היה להסתפק ברמת ההוכחה האזרחית של מאזן הסתברויות.

9. עת על כף המאזניים מצד אחד הונחו הנימוקים להרשעת הנילונים, תוך קביעה שביצעו את מעשה ההעתקה המיוחס להם כגרסת המרצה, שהציגה תזה הגיונית וסבירה ולכך יש להוסיף את העובדה שהם לא צלחו בהבאת

אותו חבר או תצהיר מטעמו, שיתמוך בגרסתם. מצד שני הונח הנימוק, שצריך היה לפעול לטובת גרסתם הבעייתית, שלא עלה בידי התביעה המשמעתית למצוא את העבודה ששימשה לכאורה המקור להעתקה. בעת זו באופן מפתיע נתגלתה העבודה ששימשה כמקור להעתקה. העבודה נתגלתה בדיסק שהגישו השניים למרצה כתוספת לעבודה המודפסת. דובר בקובץ מחשב שעל-מנת לפתחו נדרשה המרצה לסיוע מקצועי של יחידת המחשוב של הבינתחומי (הכול כמפורט במכתבה של המרצה אל הקובלת מיום 1.12.2008).

10. פועל יוצא נקראו הנילוונים ונציגת האגודה בשנית אל הקובלת ובישיבה במשרדה בצוהרי יום רביעי, ה- 10.12.2008, יג בכסלו תשס"ט, הוצגה הראיה החדשה בפניהם והם נתבקשו להגיב. בסופה של הישיבה הודיעה נציגת האגודה בשמם כי הם מבקשים להשיב לעניין הראיה החדשה במסגרת הדיון בפני הממונה על המשמעת.

11. במסגרת הדיון המשמעתי שחודש לאור הראיה החדשה ("העבודה החסרה"), בנוכחות כלל המשתתפים של הדיון הראשון למעט גב' פאר שחלתה והוחלפה בגב' רותם מאור, ביקשה נציגת האגודה לטעון טענות מקדמיות לעניין הדרך בה הושגה הראיה החדשה, בין היתר טענה להגנה מן הצדק וביקשה לפסול את הראיה מסיבות של קבילות. לאחר שמיעת הנציגה, שעשתה מאמץ רב לשכנעני לקבל את עמדתה המשפטית, היא הסכימה עמי כי ההליך המשמעתי אינו כפוף לדיני הראיות הנהוגים בבתי המשפט וכי די בניהול הליך ראוי והוגן ובשמירה על עקרונות הצדק הטבעי (ראו למשל, ה"פ (באר שבע) 4063/04 **נתנאל ברגמן נ' אוניברסיטת בן גוריון, באר-שבע**, עמ' 10 (לא פורסם, ניתן ביום 16.3.2005 נמצא באתר נבו). מעניין לעניין באותו העניין, הבהרתי לנציגת האגודה כי אף לגופו של עניין אין לקבל את טענותיה. בשולי הדברים אעיר, כי הניסיון של נציגת האגודה היה ניסיון כן ובבחינת ייצוג ראוי.

12. בתום הטענות המקדמיות ולאור דחייתן בחרו הנילוונים להודות במעשה העבירה וטוב עשו. פועל יוצא בדיון השני השניים הורשעו מייד גם בעבירות העתקה לפי **סעיפים 2(2), 2(4), 2(5) ו-2(11)** לתקנון המשמעת.

13. ייאמר כי הקובלת ביקשה שלא להוסיף ולהעמיד את הנילוונים לדין גם בגין עדות השקר שנתגלתה לעין כל, עת נחשפה הראיה החדשה בדמות העבודה החסרה. הקובלת נימקה עמדתה המקלה בהודאת הנילוונים באשמה ובנסיבותיהם האישיות.

ג. העונש

14. **לעניין העונש**, ביקשה **הקובלת** המלומדת פסילת הקורס, הרחקה מן הלימודים בפועל לשני סמסטרים ועונש מותנה כבד. מנגד, **נציגת האגודה** ביקשה להימנע מעונש של הרחקה. עוד ציינה, כי לשניים אין עבר משמעתי וכי הם עובדים קשה לצורך מחייתם ותשלומי שכר הלימוד שלהם. כמו כן, במהלך הדיון הראשון הגישה מסמכים רפואיים בעניינו של אחד הנילוונים.

15. לציין, מצאתי לקבל את עמדת הקובלת הנכבדה בלב כבד בסוף הדיון השני והוא שאמרתי לפרוטוקול:

"על מנת למנוע המשך עינוי דין בתיק שנמשך תקופה ארוכה שלא באשמת 'רשויות המרכז', הנני מבקש להודיע מייד בזאת על קבלת עמדת הקובלת, שהלכה דרך ארוכה לקראת הנילונים, לאור הנסיבות המיוחדות של המקרה וההודיה באשמה. פועל יוצא הנילונים יורחקו לשנה – שני סמסטרים..."

עשיתי זאת לאור העובדה שבסופו של דבר הסטודנטים הודו במעשה ואף הגדילו לעשות והודו בכך ששיקרו והביעו חרטה. לכך הוספתי את העובדה שלנילונים אין עבר משמעותי, שמשקל העבודה היווה 30% מציון הקורס ואת הנסיבות האישיות של השניים ובעיקר גישה שיקומית, לפיה יש ליתן להם הזדמנות נוספת ואחרונה להשלים את לימודיהם לאחר שנת הרחקה בפועל, על כל העלויות שבכך, במסגרתה אני תקווה כי יעשו חשבון נפש.

16. נוכח כל האמור לעיל, הנני מטיל על הנילונים את העונשים הבאים:

1. **הרחקה בפועל למשך שני סמסטרים** – הרחקה מהלימודים במרכז הבינתחומי אשר תחל רטרואקטיבית (בהסכמת הנילונים) מסמסטר א' תשס"ט ותמשיך במהלך סמסטר ב' תשס"ט.
2. **פסילת הקורס "יסודות המדידה הכלכלית"** וכמובן, פועל יוצא פסילת העבודה.
3. **הרחקה לצמיתות על תנאי בגין כל עבירה של חוסר יושר עם חזרתם ללימודים.** התנאי יעמוד בתוקפו עד לתום תקופת לימודי התואר הראשון של השניים.

סבורני, כי העונשים הללו מאזנים באופן ראוי בין חומרת העבירה של חוסר יושר, נסיבות המקרה והאינטרסים בדבר גמול, הרתעה ושיקום.

ד. בשולי הדברים

17. במהלך שמיעת התיק וקריאת הפרוטוקול והחומרים הכתובים השונים, לא יכולתי לשחרר עצמי מתחושה כי לא כל האמת נגלתה לעיני. והנילונים היו בעיניי כמגלים טפח ומכסים טפחיים. תחושה זו ליוותה אותי במהלך הדיון הראשון, וככל שניסיתי לאחריו להתעמק בתיק כן רבה המבוכה. יכולתי להכריע בעניין בסופו של דבר כפי שהכרעתי, הואיל והראיה המרכזית אותרה. ואולם, אין בהכרעתי כדי להפיג את התחושה הלא-נעימה והלא-נוחה המלווה אותי, כי במהלך הדיון הנילונים לא דיברו אמת (בפרפרזה לדברי השופט חשין בהקשר אחר - בג"צ 5437/92 **צעירי אגודת חב"ד נ' השר לענייני דתות**, פ"ד נא (1) 467, 480 (1997)).

החלטה זו תפורסם ללא ציון שמות הנילונים.

**עו"ד אסף פורת
הממונה על המשמעת**

The Interdisciplinary Center, Herzliya

Disciplinary File No. 38/2008

In the Matter of **Student A** (hereinafter: **Respondent 1**) and Student B (hereinafter: **Respondent 2**)

December 22, 2008

Decision

This case is different from all other cases as detailed below.

A. Introduction

1. The Respondents are students who completed their second year of studies at the **School of Business Education** at the Interdisciplinary Center. They have been accused of **offenses under clauses 2(a), 2(b), 2(d), 2(e), 2(f), 2(k) and 2(q)** of the Disciplinary Code (hereinafter: "**The Disciplinary Code**"). After checking their homework assignment they submitted in the course "Introduction to Econometrics" (hereinafter: "**the Paper**" and/or "**the course**" according to its context), the Honorable Lecturer, Dr. Odelia Hayzler Cohen has raised suspicion that copying was done from an unknown source.
2. The honorable Complainant, Ms. Orly Shaked, the Lecturer (by telephone) and the Respondents representing themselves and represented by Ms. Leron Assado of the Student Union, (hereinafter: "**The Student Union Representative**"), were heard during the first hearing held before me on Tuesday, the 9th of September 2008, the 9th of Elul 5768, in the presence of Ms. Shir Peer, the coordinator of the Disciplinary Committee.
3. I learned from the Lecturer's testimony that after she checked the Respondents' papers she found that their work was based on data different from what they were asked to base their work on and their papers were based on a database from an identical course taught a different year both at the Interdisciplinary Center and at the University of Tel Aviv. All of the parties involved agree to these facts.

B. Offenses/Accusations

B(1) The Accusation of Not Adhering to Instructions

4. The Respondents admitted to me during the first hearing that they had not adhered to instructions relating to the paper, but they vehemently denied the accusation of copying. As a result **based on their admission the Respondents were convicted of not adhering to instructions according to offenses under clauses 2(a) and 2(f) of the Disciplinary Code**. They committed the offenses during their second year of studies.

B(2) The Accusation of Copying

5. In reference to this accusation **the Respondents** denied the Complainants claims and testified that the Lecturer said that they were allowed to get help from someone who understands the material. The two were not able to find someone to help them from the class so they asked a friend of one of the Respondents, who studied the course at Tel Aviv University and he assisted them with the program and the database (hereinafter: "**the friend**"). He is the one, they claim, that inserted the wrong data upon which they based their work. I will note that we did not hear testimony from the

friend who helped them prepare the paper since he refused to testify and/or to submit an affidavit on their behalf to which I will yet relate.

In response to the Complainant's question of why they did not use the database of the Lecturer, they noted that they believed that the database only served as an example. They claimed that they didn't properly understand the instructions and innocently made a mistake.

6. On the other hand, **the Lecturer**, who testified via a conference call through a loudspeaker in the presence of all the parties, noted the fact that the paper presented by the two Respondents is unequivocally not the assignment given this year. The Lecturer emphasized that the database this year is unique and was not given in the past and the paper the two Respondents submitted was based on the database given last year which dealt with young women, a database which was completely different from the database of this year which deals with a survey on elderly aged 60 and over.

The Lecturer clarified that she dedicated 3 lessons to the assignment and that at least one of the two Respondents was present during the lessons so they should have known that the tasks were different.

The lecturer also noted that she contacted Dr. Dror Brenner, who taught the course last year both at the Interdisciplinary Center and at Tel Aviv University and he updated her that he gave the same assignment in both places with minor changes and in his humble opinion, the work is connected to the database of the assignment from last year.

In conclusion the Lecturer noted that it is possible that the two students were very naïve, turned to their friend and they prepared the assignment with him based on the instructions from last year. However, she believes, which is more plausible, that they took the work from last year and submitted it this year with slight changes if any.

In her words the Lecturer concluded her telephone testimony as follows:

"We must check if this is a case of submitting a project from last year or exceptional naivety, a direction I lean less toward". And she continued, **"I really do not know for certain, I presented another possibility with less inclination, even if the friend gave the database they had to at least open my presentation and see the clear difference which should have aroused their suspicion. With little likelihood, perhaps these students were physically in class but did not pay attention to what was being taught and did not do the minimum work needed. Nonetheless in my opinion this is with very little probability.** (The bold print and underline were added, A.P.).

The Level of Proof in Student Disciplinary Cases

7. I will first say that the accusation of copying must be addressed in reference to the **question of the degree of proof required**. Is the level of proof of civil law suffice, i.e. balance of probabilities or **preponderance of evidence** – or is the level of proof of criminal law needed – i.e. **beyond a reasonable doubt**? This question has been discussed in the context of academic institution proceedings in Criminal Proc. (District Court, Haifa) 30165/97 **Menachem Eyal v. The Person in**

Charge of Discipline at Haifa University, Prof. S. Rakover (unpublished, given on February 2, 1999 by Judge Igal Grill) (hereinafter: "Eyal's Case").

In the same case the Haifa District Court referred to the judgment of the Honorable President Shamgar in the Misc. Admin. Petitions 3725/91 **Bacharach v. The State of Israel**, Judgments 35(5) 201 (1991), which comprehensively deals with the question – to what extent do the rules on the degree of proof of the accusation apply to disciplinary courts. The Honorable President Shamgar rejected the concept of creating a third normative system with regards to the degree of proof appropriate for disciplinary hearings, stating that –

"Capital Offense Laws, are justifiably considered the most severe in relation to their consequences, and a higher degree of proof than the balance of probabilities is required. Disciplinary law joins the criminal procedure in this respect from its mere meaning (ibid, p. 407) (the bold print and underline do not appear in the original text – A.P.).

...

"The same is true for disciplinary cases: the degree of proof is, as stated, beyond a reasonable doubt, applied, for instance, in disciplinary cases in military courts. The character of a case will determine what degree of proof is needed, and in this context a case of deceit is different from not attending kitchen duty. The same is true for the case before us, in which the essence of the case is the claim of deceit which raises a prosecution thesis, whereby if verified, will leave a very serious stain on the committer: with this type of matter I see no justification in deviating from the degree of proof needed in normal criminal law" (ibid, ibid) (the bold print and underline do not appear in the original text – A.P.)

In light of Honorable Justice Shamgar's statements above, the District Court of Haifa determined that **the rule applying to a disciplinary proceeding in academics is that the accusation in the case of the Respondent must be proven beyond a reasonable doubt, especially when the case deals with a severe offense in which conviction has substantial implications regarding the Respondent.** (ibid, clause 28 in Eyal's case, p. 14, Nevo database).

For another approach see Motion (Beer Sheva) 4063/04 Nathaniel Bergman v. Ben Gurion University, Beer Sheva, p. 7 (unpublished, given on March 16, 2005, appearing on the Nevo site).

8. In the case before me, the disciplinary claim submitted against the two Respondents accused them of **deceiving on their homework**. There is no doubt that this offense is severe, with severe implications, thus, **the degree of proof required from the disciplinary claimant in this case is the criminal level of proof which is beyond reasonable doubt** and the civil degree of proof of preponderance of evidence is insufficient.
9. Now, on one side of the balance scale are the reasons for convicting the Respondents, while determining that they committed the offense of copying as attributed to them by the Lecturer, who presented a logical theory and the fact that they were not successful in bringing their friend or an affidavit from him to support their version should be added to the Lecturer's theory. On the other

side of the scale is the argument, which should have supported their problematic version, was that the Disciplinary Prosecution was unable to find the work which apparently served as the source of the copying. At this moment, in a surprising manner the work which served as the source of copying was discovered. The work was found on the disk submitted by the two to the Lecturer as an addition to the printed work. It is a computer file for which the Lecturer needed professional help from the computer unit of the Interdisciplinary Center to open (as detailed in the letter from the Lecturer to the Complainant, dated December 1, 2008).

10. As a result the Respondents and the Student Union Representative were once again summoned to the Complainant and during a meeting on Wednesday afternoon on the 10th of December 2008, the 13th of Kislev 5769, the new evidence was presented to the Respondents who were asked to respond. At the end of the meeting the Student Union Representative responded on behalf of the students and requested that they give their response to the matter of the new evidence during the hearing which was to be held before the person in charge of discipline.
11. The hearing which was reconvened due to the new evidence ("the missing work"), in the presence of all of the participants of the first hearing, except Ms. Peer who was ill and replaced by Ms. Rotem Maor. During the hearing the Student Union asked to make preliminary claims about the way in which the new evidence was presented. Among other things, she claimed due process defense and asked to disallow the evidence for reasons of admissibility. After hearing the Representative who took great efforts to convince me to accept her legal stand, she agreed with me that the disciplinary proceeding is not subject to the rules of evidence practiced in courts and that it is suffice to manage fair and appropriate proceedings while maintaining the principles of natural justice (see for instance, motion (Beer Sheva) 4063/04 **Nathaniel Bergman v. Ben Gurion University, Beer Sheva**, p. 10 (unpublished, given on March 16, 2005 and can be found on the Nevo site). Apropos, I clarified to the Student Union Representative that essentially her claims should be rejected. As a marginal note I would like to add that the Student Union Representative's attempt was perceived as appropriate representation.
12. At the end of the preliminary claims and in light of their rejection the Respondents decided to admit to the offense and it is good that they did so. As a consequence of the second hearing they were immediately convicted also of copying under clauses 2(b), 2(d), 2(e) and 2(k) of the Disciplinary Code.
13. It should be noted that the Complainant asked not to add to this conviction or bring them before a hearing for their perjury which was revealed to everyone, once the new evidence of the missing work was discovered. The Complainant argued her lenient stand due to the admission of the Respondents and due to their personal circumstances.

C. The Punishment

14. As for punishment, the learned **Complainant** asked that the course be disqualified, and the two Respondents be suspended from studies at the center for a period of two semesters and severe conditional punishment be imposed. In contrast, **the Student Union Representative** asked to refrain from imposing punishment of suspension. She also noted that the two Respondents do not have any record of committing disciplinary offenses and that they work hard for a living and to

pay their tuition. Furthermore, during the first hearing she submitted medical documents regarding one of the Respondents.

15. It should be noted that I have decided to heavily accept the stand of the honorable Complainant at the end of the second hearing and below is what I stated for the protocol:

"In order to prevent delay of judgement in this case which has continued for a long period and not at the fault of the Authorities at the Interdisciplinary Center, I would like to immediately notify of acceptance of the Complainant's stand, who took into consideration the special circumstances of the case and the admission of the Respondents. As a result the Respondents shall be expelled from studies at the Center for a period of 1 year – i.e. two semesters..."

I did this in light of the fact that in the end the Students admitted to committing the offense and did even more by admitting that they had lied and expressed their regret. To this I added the fact that the Respondents did not have any record of committing any disciplinary offense, that the work constituted 30% of the grade of the course, the personal circumstances of the two and mainly due to a rehabilitation approach, by which the students should be given another and final opportunity to complete their studies after expulsion for one year, and in consideration of all of the costs involved, and I hope they will examine their own actions and criticize themselves.

16. In light of the aforesaid, I am imposing the following punishment on the Respondents:

1. **Expulsion for a period of two semesters** - expulsion from studies at the Interdisciplinary Center which will begin retroactively (with the consent of the Respondents) from the first semester of 2008/2009 and will continue through the second semester of 2008/2009.
2. **Disqualification of the course "Introduction to Econometrics"** and of course consequently disqualification of the paper.
3. **Conditional Expulsion for Eternity for any dishonest offense** upon their return to their studies. This condition shall remain valid until the completion of the two Respondents' studies towards their degree.

I believe that the above punishment appropriately balances between the severity of the dishonest offense, the circumstances of the case and the interests of retribution, deterrence and rehabilitation.

D. Marginal Notes

17. While listening to the evidence in this case and after reviewing the protocol and the different material, I could not relieve myself of the feeling that the whole truth was not uncovered. I believe that the Respondents concealed more than they revealed. This feeling accompanied me during the first hearing and the more I tried to avoid it in this case the more the perplexity. I could have decided the case in the end as I had decided since the main evidence was uncovered. However, my decision does not relieve me of the unpleasant and uneasy feeling that has accompanied me, as the Respondents did not tell the truth during the hearing (paraphrased by Judge Heshin in another context – High Court of Justice 5437/92 **Youth of the Habbad Association v. the Minister of Religious Affairs**, Court Cases 51(1) 467, 480 (1977)).

This decision will be publicized without naming the Student.

Adv. Assaf Porat

In Charge of Discipline